* * *

Захворіти б найтяжче, в примарнім чаду
Знов зустріти усіх, як колись.
В повнім вітру і сонця приморськім саду
По широких алеях пройтись.

Навіть мертві прийдуть і вигнанці сюди,
У мій дім, стануть колом тісним.
Ти за руку до мене дитя приведи,
Я давно вже сумую за ним.

Голубий з ними їстиму я виноград,
Крижане буду пити вино
І дивитись, як сивий паде водоспад
На вологе кремінння — на дно.

Весна 1922